

YİĞİT OKUR SIFIRLAMAK

❤
CAN

ROMAN

2. BASIM

Yiğit Okur
SIFIRLAMAK

Can Yayınları: 1857

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Kapak resmi: © iStockphoto.com/Ryan Fox

1. basım: Ocak 2010

2. basım: Ocak 2010

Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gülay Yıldız

Düzelti: Fulya Tükel

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-1122-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Yiğit Okur
SIFIRLAMAK

ROMAN

CAN YAYINLARI

**YİĞİT OKUR'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI**

HULKİ BEY VE ARKADAŞLARI / roman

GÜVERCİNLER / roman

TOPAL VİKTOR'UN ANILARI / roman

O ZAMAN KİM SÖYLEYECEK ŞARKILARI / 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü

PİYANO / roman

DENİZ TAŞLARI / 2006 Yunus Nadi Roman Ödülü

BÜYÜCÜ / roman

TUTUKLANACAKLAR LİSTESİ / öykü

PİÇ OSMAN'IN PABUÇLARI / roman

Yiğit Okur, orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladı. 50'li yıllarda, *Varlık*, *Yenilik*, *Mavi* dergilerinde şiirleri yayımlandı; aynı dönemde, Ugo Betti, Jean Cocteau, Herman Wook, André Maurois'dan roman, oyun çevirileri yaptı; *Yeni Sabah*, *Vatan* gazetelerinde tiyatro eleştirileri yayımlandı. Cep Tiyatrosu'nun kurucularından olan Okur, bir süre sahneye çıktı. Hukuk öğrenimini sürdürmek için 1958 yılında Cenevre'ye giden Okur'un, birincilikle bitirdiği fakültede tamamladığı doktora tezi, Cenevre Üniversitesi Hukuk Ödülü'ne lâyık görüldü. 1965'te yurda dönen Okur, aile geleneğini sürdürerek avukatlığa başladı. Bu süreçte çeşitli gazete ve dergilerde, söyleşi ve mesleki makalelerle yetindi. Yaklaşık kırk yıl süren sessizlikten sonra, Yiğit Okur, *Hulki Bey ve Arkadaşları* adlı romanıyla yeniden yazın dünyasına döndü. *O Zaman Kim Söyleyecek Şarkıları* adlı öykü kitabıyla 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü ve *Deniz Taşları* romanıyla 2006 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı.

BÖLÜMLER

“NEREDE MEHTABI
HAZİN GÖNLÜMÜZÜN?”

YENİDEN YAPILANMA

HÜSAMETTİN BEY'İN
BULANIK DÜNYASI

FACİT MARKA HESAP MAKİNESİ

EŞYAYI SIFIRLAMAK

DÜŞ OROSPULARI
VERGİ KANUNLARINA KARŞI

“Nerede Mehtabı Hazin Gönlümüzün?”

— Kadir Usta, buraya gel!

Kadir Usta'nın sırtı Yağız Bey'e dönüktü ama geldiğini göz ucuyla görmüştü. Yağız Bey, idare binasını fabrikaya bağlayan kapının yüksek beton sahanlığında ince, uzun bedeniyle duruyordu. Öfke içindeydi. Sol yumruğu belinde, yırtık bir sesle bağırıyordu:

— Kadir Usta, buraya gel!

Kadir Usta duymazlıktan geldi. Tulumundan çıkartıp düdüğünü üfledi. Fabrikanın uğultusu içinde düdük sesi fısıltı halinde dağıldı. Bin metre karelik fabrikanın dört ayrı köşesinden, dört ustabaşı düdüklerini çıkarıp çaldılar. Dört nefes fısıltı yeterli gelmişti.

Bu bir parolaydı.

Bir anda fabrika ölü sessizliğine gömüldü.

Ne varsa durmuştu: frezeler, tornalar, keski makineleri, takım tezgâhları, elektrikli matkaplar, mençereler, kolan motorları, kolan kayışları, pervaneler, delme, biçme, bükme makineleri, cilalama, lâklama do-lapları, motorlu ağır presler, körükler, kanatlar, kayışlar...

Bin metre karelik fabrika, bir anda, çelik demir karışımı bir külçe oldu. Yaklaşık iki yüz işçi, elleri mavi tulum ceplerinde, başları önlerinde, balmumundan yapılmış birer heykel gibi duruyordu.

Kurulduğundan bu yana fabrikanın uğultusu hiç

kesilmemişti. Gece de sürerdi. Sabah olunca gündüz vardiyası işi alır, uğultu kesilmez, bahçeye yayılır, idare binalardan duyulurdu. Uğultusu hiç kesilmeyen fabrika, bir anda, boğazlanarak öldürülmüş, morarmış cesede dönmüştü.

Dönümlere yayılmış arazinin ortasındaki fabrikanın içini hiç görmemiş mahalleli için fabrika sadece derin, sağır bir uğultuydu. Bu uğultu, fabrika arazisindeki idare binalarını aşır *Demir Bey İlkokulu*'nun bahçesine, oradan mahalleye yayılırdı. Çevrede yaşayanların hayatlarına öylesine sinmişti ki, uğultu birden durunca, nefeslerinin kesildiğini sandılar. Sanki evren sonsuz bir ıssızlığa gömülmüştü. Okulun bahçesinde çocuklar oyunlarını durdurdu, gözlerini belertip fabrikaya bakakaldılar. Mahalle bakkalının elindeki dirhemler terazinin kefesine düştü.

Aynı anda biri daha kulak kesilmişti:
Demir Bey!

Lodosta ayakları şiştiği için ayakkabılarını çıkarmış, görkemli odasında sırtlığı yüksek deri koltuğuna başını dayamış, ağzında *Davidoff* marka sigar, gazetesine dalmıştı.

Uğultu kesilince birden irkildi. Gazeteyi, gözlüğü masaya attı, koca gövdesiyle yerinden fırladı. Ayakkabılarını giymeye çalıştı. Olmadı. Ayakkabısız pencereye koştu. İkiye-iki, dört metre karelik bir camdı pencere. Gözlerini, kulaklarını dört açıp fabrika binasına baktı. Çıt yoktu. Anlam veremedi. Fabrikanın uğultusu onun yaşam nedeni, yaşam sevinci, yaşamıydı. Ne demişti oğlu Yağız Bey'e: "*Bu uğultu benim atardamarımdır.*" Geceleri kulaklarında bu uğultuyla uyur, sabahları kulaklarında aynı uğultuyla uyanırdı. Bu uğultu onun suyu, ekmeği, ışığı, rüzgârı, nefesiydi.

İşaretparmaklarını kulaklarına sokup karıştırdı. Kulaklarında yankılanma olmayınca gözlerini daha da

açtı. Kulaklarının duymadığını, sanki gözleriyle duymak istiyordu. Sağ kulağını cama dayadı. Birkaç saniye öyle kaldı. Hayır! Uğultu gelmiyordu. Pencereyi bıraktı, ayakkabılarına koştu. Giymek için eğildi. Sigar ağzından düştü, ağır bedeni iki büklüm kaldı.

Demir Bey'i o akşam hastaneye kaldırdılar.

Boşuna.

★★

★

Babasının ölümünden sonra Yağız Bey'in ilk işi, Kadir Usta'yla dört ustabaşını, yönetmeliğe uymamak, işletmeyi zarara sokmak gerekçesiyle işten çıkarmak oldu. Bu gerekçelerle kıdem tazminatları ödenmedi. Onlar da Bakırköy İş Mahkemesi'nde dava açtılar.

Boşuna.

Yağız Bey'in avukatları yamandı. Onlar da Kadir Usta'yla öbür dört ustabaşına, karşıt dava açtılar. Fabrikanın üç saat çalıştırılmamasından doğan maddi tazminat, ölüme sebebiyet vermekten ceza davası, ayrıca manevi tazminat!

Bu hengâmede cinsel eğilimleri kuşkulu ıslak gözlü, sarı saçlı *Yeniden Yapılanma* uzmanı İngiliz Londra'ya postalandı. Solucana benzeyen öbür İngiliz uzman kaldı.

★★

★

Demir Bey'in cenazesinin kalktığı günün akşamı Fetiye Hanım mezarlığa gitti.

Bu eski mezarlıkta, ölüleri için taşlar dikenler de çoktan ölmüştü. Onlar da başka mezarlıklarda, baş-

ka taşların altında yatıyorlardı. Hazin bir kara-mizahtı bu taş serüveni. Giden gidiyor, kalanlar gidene bir taş dikiyordu. Sonra taşı diken göçüyor, kalan ona bir taş dikiyordu. Kalanlar, gidenler için mi dikerdi taşları? Yoksa kendileri için mi?

Hazin bir serüvendi taşlar! Çoğu, zamana dayanmaz, ufalanıp toprakta dağılır, onlar da ölürdü.

Toprağın altı bol, geniş, ferahtı. Milyonlarca yıldan bu yana ölümler çoğalsa da, toprak dolmaz, taşmazdı. Huzursuzluk toprağın altında değil, üstündeydi. Toprağın üstündekiler gittikçe sıkışıp bunaldıkça birbirlerini öldürür, ölenleri toprağa gömerlerdi. Toprağın altında yer sorunu yoktu.

Fetiye Hanım, alacakaranlıkta, yolun iki yanına dizili, uzun, ürpertici servilerin arasından geçti. Eğik, kırık taşlara tutuna dokuna mezarı buldu. Toprak kabarık, ıslak, üstü tepeleme çelenk... Bir tanesi yığına tutunamayıp kenara düşmüş. Üstünde “*Kulunuz Hüsamettin*” yazıyordu.

Kılığı Müslüman kadınlarınıninkine benzemiyordu. Firketeyle tutturulmuş topuzunu siyah bir tül örtmüştü. Dizlerinden aşağı inen siyah giysisi, ajurlu siyah çorapları, kısa topuklu siyah iskarpinleri vardı. Bir sülün siyahlıktı ince bedeni, ışık veren. Elinde udu. Çıkardı kadife kılıfından. Diz çöktü. Daha da koyulaşan alacakaranlıkta çalmaya başladı. Bir yandan da hıçkırıklı, kırık bir sesle söylüyordu, segâh makamından Refik Fersan'ın şarkısını:

“Düştü enginlere bir ince hüzün”

“Soldu güller gibi sevdalı yüzün”

“Nerede mehtabı, hazin gönlümüzün?”

Bu şarkıyı dinledikçe, Demir Bey'in rakı sofrasın-

da ağladığı söylentisi vardı. Son dizeyi bazen o da mı-
rıldanmış. “Nerede mehtabı, hazin gönlümüzün?”

Cenazeden birkaç gün sonra Yağız Bey, babasının Yeşilköy’deki evine geldiğinde, sofadaki üstü dantel örtülü telefon sehpasında, Fetiye Hanım’ın mektubu-
nu buldu. “Oğul, ben geldiğim yere dönüyorum. Beni unutma. Allah seni muvaffak etsin. Hoşçakal.”

Demir Bey hariç, Fetiye Hanım’ın nereden geldi-
ğini kimse bilmediği için, nereye döndüğünü de kim-
se bilmedi.

Geçen bütün zamanlar içinde Fetiye Hanım’dan
hiçbir şey duyulmadı.

Bakırköy Alüminyum Fabrikası’nın uğultusu tek-
rar başladı. Ama, artık aynı şey değildi. Eskiden bir ne-
şesi vardı uğultunun. Aile ölçeğinde yaklaşık bin kişi-
nin aşığıydı. Sabahın erkeninde, kızarmış ekmeğin, taş-
mış sütün, akşamın gecinde tüten çorbanın kokusuy-
du.

Ekmek gene kızarıyor, süt gene yanıp taşıyor, okul
çıkışı çocuklar gene ısırılmış elma sesleriyle bağırsa-
rak dağılıyordu. Vardiyalar değişiyor, uğultu gene sü-
rüyordu. Ama uğultuda, içe işleyen bir hüznü vardı.

Sanki küsmüştü.

Yeniden Yapılanma

Küsen sadece uğultu değildi. Biri daha vardı. Hüsamettin Bey.

Fabrikanın muhasebe odalarında geçirdiği otuz yıl, bu uğultu, Hüsamettin Bey'in çalışma kıvancını körükleyen bir ahenk olmuştu. Oysa artık ahenk değildi. Aksine, bıktıran, yoran bir gürültüye dönüşmüştü.

Bir yandan *Yeniden Yapılanma* girişimi, öbür yandan Demir Bey'in âni ölümü sinirlerini laçka etmiş, sigara tüketimi ikiye katlanmıştı.

Hüsamettin Bey, hem kişiliğiyle hem beden yapısıyla tuhaf bir adamdı. Arkaya taralı siyah saçları seyrekli. Dar yüzüne uyumsuz düşen kulakları kocaman, üstelik sarkık dururdu. Kaşları kalın, altlarında, yüzüne kıyasla büyük iki siyah göz. Her şeye dikkatle ama korkmuş gibi bakan. Tütünden sararmış bir badem bıyık. Sıska bir boyun, her zaman temiz beyaz gömlek, lâcivert, çizgili, yelekli takım elbise, bağcıklı, zımbalı siyah ayakkabılar. Yıllar boyu takılmaktan ipe dönmüş kravat, kılığındaki özene ters düşerdi. Sesi kısık, korkmuş çocuk sesine benzerdi. Ürkek, neşesiz, keyifsiz bir adamdı. İlk bakışta komik dururdu.

İşinin dışında yaşamı yoktu. Ama işinde başarılı, becerikliydi. Yardımcılarını çıldırtacak kadar titizdi.

İşinin dışında onu hayata bağlayan sadece iki insan vardı: annesi Şâzimet Hanım, patronu Demir Bey. İkisi de sanki Tanrı'sıydı. Hem annesine hem patronu-

na tapardı. Çocuklar nasıl severse, ikisini de çocuklar gibi sever, çocuklar nasıl korkarsa, ikisinden de çocuklar gibi korkardı. Korktukça bağlılığı artar, ikisinin de sözünden çıkmazdı.

Patronundan sonra annesi de ölünce, ağulu bir boşlukta şaşkın, soluksuz kalmıştı. Anneciğinden kalan boşluğu kimseler dolduramazdı.

Patronunun bıraktığı boşluğu da kimseler dolduramazdı. Demir Bey, Hüsamet'in'i işe aldığımda, Hüsamet'in yirmi bir yaşındaydı. Demir Bey öldüğünde, Hüsamet'in elli bir yaşını sürüyordu.

Hüsamet'in Bey'e bakılırsa, patronunu öldüren '*Yeniden Yapılanma*' girişimi olmuştu. Ne demekse bu *Yeniden Yapılanma*, o kadar uzun, karmaşık, anlaşılmaz cümlelerle anlatılıyordu ki, *Yeniden Yapılanma* anlaşılmıyordu. Oysa, kısacası eski köye yeni âdet demekti.

Klasörler doluyor, toplantılar sürüyor, uzmanlar geliyor, uzmanlar gidiyordu. Hüsamet'in Bey bir şey anlayamıyordu. Ömrünün otuz yılını tükettiği şirketin muhasebe bölümünde yeniden yapılacak bir şey göremiyordu.

Muhasebe bölümünde kâtiplikle başlamış, getir-götür işleri yapmıştı. Koş notere, koş belediye, koş vergi dairesine derken, basamak basamak yükselmiş, on bir yıl önce muhasebenin başına geçmişti. Dikkatli, titiz, tutumlu bir muhasebeciydi. Anlayamadığı *Yeniden Yapılanma* giderlerine kıyamıyor, ödediği paralara için için isyan ediyordu. Karşı koyamazdı. Emir kuluydu. Otuz yıl Demir Bey'den emir almıştı. Şimdi, Yağız Bey'in emrindeydi. Demir Bey'in oğlu, Londra'da *School of Economics*'den diplomalıydı.

Demir Bey'e gelince; o, Ticari Bilimler'den mezundu. İşini büyütüp Türkiye sınırlarını aşması için Ticari Bilimler gibi bir yüksek okulu bitirmese de olurdu. Okul dört yıldır, dört kere gitmiş miydi? Gecekondu semtinde kurduğu atölyede, üstünde tulum alüminyum bükmeye başladığında on sekizindeydi. Askere alacaklardı. Elindeki diploma Kayseri Lisesi diplomasıydı. Askere giderse nefer olacaktı. Biri akıl verince, gitti Ticari Bilimler'e yazıldı. Mezun olunca yedek subaylık hakkını kazandı.

Ticari Bilimler Yüksek Okulu'nu nasıl kaytararak bitirdiyse, askerlikte de bir yolunu buldu. Kaytara kaytara teğmen rütbesiyle terhis olduğunda, Taşlıtarla'daki atölye, Bakırköy'de alüminyum fabrikasına dönüşmüştü. Alüminyumdan her çeşit mutfak eşyası üretiliyordu. Rendeden tavaya, tencereye, huniden cezveye kadar.

Fabrikasını yoktan var etmişti. Anadolu'da önemli sayılacak bâyi ağı kurmuştu. Önce tek tek her vilayete gitmiş, bâyilik vereceği kimseleri yakından tanımakla yetinmemiş, kendini evlerine davet ettirip aile yaşantılarını da görmek istemişti. Genel bâyilik kurmamıştı. Her bâyi ile tek tek uğraşmak zordu ama, her şeyin dizgini elinde olsun isterdi. Çekirdekten yetişme işadamı tanımı, Demir Bey'e en uygun tanımdı. İri, toplu, sıcak, sevecen bir insandı. Bazı durumlarda sertleştiği, insafsızlaştığı olurdu. Yıllar süren çabalarıyla yoktan var ettiği işine zarar verecek bir davranış, haksız, çarpık bir rekabet belirirse, insaf etmez, biçer geçerdi.

İşçiler Demir Bey'e "*Demir gibi adam*" derlerdi. Müşteri çalmaya kalkan, ürünlerini taklide kalkışan rakiplerine karşı acımasız olurdu. Ama işçileriyle haşır neşirdi. Onları evladı gibi severdi. Hiçbirinin nişanını, nikâhını, düğününü, sünnetini ihmal etmez-

di. İşçi çocukları, fabrika arazisine yaptırdığı ilkokulda okuyorlardı. Hepsinin kılığını kıyafetini Demir Bey sağlardı. Bayramlarda sıra sıra dizilip el öpmeye gelirlerdi. Cülüs töreni gibi bir şeydi. Yıl sonunda karneleri Demir Bey dağıtır, bahşişi esirgemezdi.

Diploma törenlerine önem verirdi. Bütün okul bahçede toplanırdı. Müdür Hanım, sınıf öğretmenleri hazır bulunurdu. Diploma alacakların anneleri gelirdi. Eşten dosttan, mahalleden gelenler de olurdu. Şen, şakrak, panayıra dönüşürdü bahçe. Diploma alanların babaları tulumlarıyla gelir, evlâtlarını alınlarından öper, tekrar işlerine dönerlerdi.

İlk konuşmayı Müdür Hanım yapar, her yıl aynı şeyleri söylerdi. Sözlerini bitirirken eklerdi: *“Sizler şimdi yuvanızdan kuşlar gibi uçup gidiyorsunuz. Gitmenize üzgünüz. Biliyorum sizler de üzgünsünüz. Sizleri hep anacağız. Sizler de bizleri unutmayın!”*

O yılın sınıf birincisi kimse, sınıf öğretmenin denetim ve gözetiminde hazırladığı konuşmasını ezbere söylerdi. Önce, öğretmenlerinin özverilerine övgüler yağdırır, onları ne kadar sevdiklerine değinir, sonra, yuvadan uçup gittikleri için ne kadar üzgün olduklarını belirtir, konuşmasını bitirirdi.

Oysa söylenenler inandırıcı olmazdı. Öğrencilerin yuva terk etmek gibi bir üzüntüleri yoktu. Aksine, gitmenin sevincini yaşarlardı. Hele sınıf birincisinin, öğretmenlerini ne kadar sevdiklerini söylemesi hiç inandırıcı olmazdı. Oysa, öğrencilerin öğretmenlerini ne kadar sevip sevmediği, hiç yanılmayan çocuk bakışlarından belli olurdu, lâfla değil.

On bir-on iki yaşındaki bu yavrucakların önünde daha nice öğrenim serüveni vardı. Ortaokul, lise, üniversite... Kim bilir kaç sınav, kaç ilkbahar, kaç güz?.. Bütün bu süreçte, nicelik, nitelik farkıyla benzer söz-

ler dinleyeceklerdi. Böyle böyle, içtensizliğin ustalığını öğreneceklerdi. Kendilerinin bile inanmadıklarını söyleye söyleye, sonunda yapaya alışacak, yapayı marifet sayacaklardı.

Demir Bey, bu tür lâga lûgayı sevmezdi ama Müdür Hanım'ın, sınıf öğretmenlerinin şablonlarına da karışmazdı. Törenlerde nutuk atmazdı. O sadece diplomaları dağıtırdı. Çocukları yanaklarından öper, onlar da Demir Bey'in elini öperlerdi. Diploma kapaklarının içinde, en büyük kupürden birer banknot bulunurdu. Herkese eşit miktarda. Babalarının, Demir Bey'e kazandırdıklarının, çocuklarına, ufak da olsa, bir dönüşüdü bu paralar.

Demir Bey bazen günün orta yerinde birden coşar, görkemli odasındaki elbise dolabında sakladığı işçi tulumunu giydiği gibi, tornaların, frezelerin uğuldadığı, yaklaşık bin metrekareye yayılmış uğultulu atölyeye girer, el kol hareketleri yapıp bağırdı:

— Haydi çocuklar, haydi, haydi! Dağ başını duman almış, yürüyelim arkadaşlar...

Şarkı işçileri öyle coştururdu ki sesleri, frezelerin, tornaların uğultusunu bastırırdı.

İşçiler de, şirketin memurları da, Demir Bey'in disiplinli ama babacan kanatları altında işlerini severek, coşkuyla yaparlardı. Ne maaşları ne ücretleri bakımından ne de alt-üst ilişkileri yönünden hiçbirinin bir şikâyeti olmazdı. Hepsi, tek bir beden, gözü, kulağı, eli, ayağı gibi birbirlerine kenetli, neşe içinde çalılırlardı.

Kendini beğenmiş, kibirli Yağız Bey gelene dek her şey bu düzende sürüp gitti.

Yağız Bey, iki noktada babasına hiç benzemiyordu. Biri beden yapısı, öbürü tutumuydu.

Demir Bey, orta boylu, toplu, beyaz tenli, elmacıkkemikleri pembemsi, tombul elli, güleç yüzlü bir adamdı.

Yağız Bey, uzun boylu, ince yapılı, esmer tenli, elleri narindi (asabi insanlarda rastlanan eller). Uzun saçları siyah, dalgalıydı. Yakışıklı erkek sıfatına uygundu.

Babasına hiç benzemeyen öbür yönü davranışlarıydı. Soğuk, mesafeli, aceleci, yukarıdan bakan, küçümseyen, dışlayan bir tutum.

Önce bu tutum, herkesin neşesini az buçuk kaçırdı.

Kendi yetmiyormuş gibi, Londra'dan kendine benzeyen iki de *Yeniden Yapılanma* uzmanı getirtince hava daha da gerildi. Demir Bey'in kırk yıllık düzeni, altüst olmaya adaydı.

Uzmanların ilk el attıkları yer muhasebe oldu.

Yeniden Yapılanma girişiminin muhasebeden başlayacağını öğrendiği an Hüsamettin Bey, öncelikle ipe dönmüş kravatının düğümünü sıkıştırdı. Dar yüzüne büyük gelen gözlerini açtı.

Onu yakından tanımayanlar, sanırlardı ki Hüsamettin Bey'in sadece tek kostümü, bir çift siyah ayakkabısı var. Oysa gerçek böyle değildi. Hüsamettin Bey'in birkaç kostümü, birkaç çift ayakkabısı vardı.

Vardı da, kostümlerinin hepsi aynı renk, lâcivert çizgili, yelekli, ayakkabılarının hepsi siyah, zımbalı, bağcıklıydı.

Babası öldüğünde üç-dört yaşındaydı. İlkokulu bitirip ortaya başlayınca babasından kalan kravatlardan birini alıp takmıştı boynuna. Bir daha, ne kendine kravat almış ne babasının öbür kravatlarından birini kullanmıştı. Hayatının tek kravatı, otuz yılı aşkın bağlana çözüle, ipe dönmüştü.

YİĞİT OKUR

SIFIRLAMAK

ROMAN

“Hüsamettin Bey’in son otuz yılda okuduğu sadece vergi kanunlarıyla, bakanlık tebliğleriydi. Yazarları, çatık kaşlı, somurtkan, ciddi adamlardı. Oysa öykü ya da roman yazarları, kadın olsun, erkek olsun, ciddi insanlar değillerdi. Düş orospularıydı. Kötü yola düşmüşlerdi. Ama, el sürdürmez bakirelere benzerlerdi. Bazıları gerçekten bakireydi. Ama fahişe tavırları takınırlardı. Tek tük olsa da, bunların bir de düzgün olanları vardı. Ne var ki, bunlar da keçiboynuzuna benzerdi. Ürettikleri bir damla balı tatmak için, bir çeki odun çiğnemek gerekirdi. Kafa sağlığına sahip öykü ya da roman yazarlarına, tarih içinde henüz rastlanmamıştı. Roman okumayı hafiflik saydığı için, Hüsamettin Bey bu tımarhane tarikatından uzak yaşadı.”

Bir muhasebecinin yaşamını konu alan bu romanda da, bütün öykü ve romanlarında olduğu gibi **Yiğit Okur**, hüznle kahkahayı atbaşı koşturuyor.

ISBN 978-975-07-1122-0

9 789750 711220

<http://www.canyayinlari.com>